

MÔJ BRAT ROBOT

JAMES PATTERSON

A CHRIS GRABENSTEIN

albatros

Môj brat robot: Roboti sa zbláznili

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

James Patterson, Chris Grabenstein
Môj brat robot: Roboti sa zbláznili – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

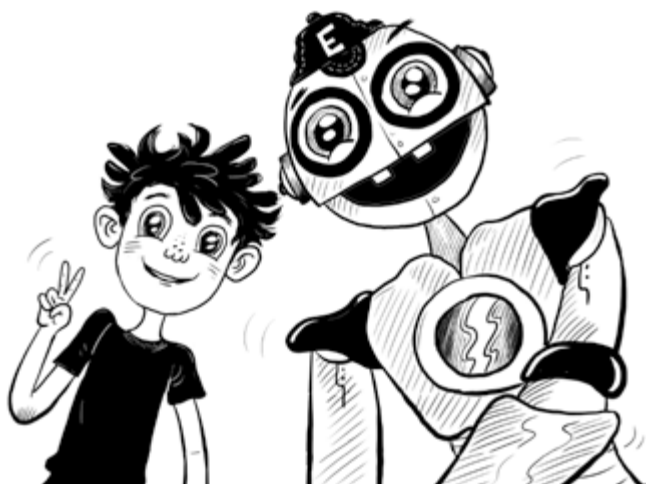
MÔJ BRAT ROBOT

ROBOTI SA ZBLÁZNILI!

JAMES PATTERSON

A CHRIS GRABENSTEIN

Ilustrovala Juliana Neufeldová

MÔJ BRAT ROBOT

ROBOTI SA ZBLÁZNILI!

NA STRECHE MÁME
VEVERICKY. OPAKUJEM:
NA STRECHE SÚ VEVERICKY.

POZOR!
POZOR!
DÍVES SA IDE
DO ŠHOLY!
POZOR!

POKOSIL SOM
TRÁVNÍK. MAĀM
POKOSIŤ AJ KODEREC?

TOTO OKNO JE PRED
VÝCHODOM SĽNKA
STÁLE TMAVÉ A
ŠPINAVÉ.

ŠUCH
ŠUCH

HAV!
HAV!

AHOJ!

SOM SAMÝHO
NAJLEPŠÍ
KAMARÁT, ALE
V TEJTO KAPITOLE
NIE SOM, LEBO
SI RAĀD POSPÍM.

CVAK
CVAK!

KAPITOLA 1

Ahoj! Som Sammy Hayes-Rodriguez. Ak máte ráno pred školou problém vyliezť z postele, mali by ste robiť to, čo ja: žiť s robotmi!

Verte mi. Celý náš dom je plný robotov, ktorí hrčia, svišťa, hukocú a potulujú sa hore-dolu. Všetkých zostrojila moja mama. Nie je tak celkom šialená vedkyňa, no má k nej dosť blízko.

Vyrobila aj robota, ktorý sa volá Bzučo a jeho jedinou úlohou je každé ráno vletieť mi do izby presne o siedmej, vznášať sa okolo mojej postele a vydávať hlasné a otravné zvuky. Ak sa po ňom pokúsíte plesnúť, aby sa vypol (museli by ste stlačiť jeho červený klobúčik), Bzučove detektory pohybu zachytia, že mávate rukou, a on sa uhne nabok. Budete ňou teda naprázdno šermovať vo vzduchu, ale Bzučo nestíchna, kým konečne nedáte nohy z postele.

Preto som už väčšinou o 7.01 hore.

Aj moja skriňa a bielizník sú sčasti robotické. Len čo otvorím zásuvku, hneď odtiaľ vyhupne prichystaná súprava spodnej bielizne a ponožiek. Skriňa, ktorá je

prepojená s vonkajšími prístrojmi na monitorovanie počasia, vie, akú košelu, sveter či mikinu by som si mal vziať. Okrem toho má zabudovaný ovoniavač nohavíc, a tak mi môže hodiť najčistejšie džínsy.

Prečo sa všetky robotické zariadenia tak ponáhľajú, aby som sa dostal načas do školy?

Najmä kvôli mojej mladšej sestre.

Chodí do tretieho ročníka a verte mi, že neexistuje dieťa, ktoré by sa na vyučovanie tešilo viac než Maddie Hayesová-Rodriguezová. V školské dni sa správa tak, ako reaguje väčšina deciek, keď nasneží.

Všetci roboti, ktorí sa pohybujú po dome, zbožňujú Maddie rovnako ako ja a zaobchádzajú s ňou ako s princeznou. Najmä Geoffrey, náš nový robotický majordóm. Mama mu dala britský prízvuk, takže pôsobí trochu nafúkané.

„Dobré ráno, deti,“ pozdraví Maddie a mňa. „Podávajú sa raňajky.“

Keď to dopovie, Raňajkovač – jeden z maminých najstrelenejších automatických kuchynských vynálezov – nám hneď hodí zopár francúzskych hriankov, akoby podával vo volejbale. Onedlho k nám už letí aj sirup a niekoľko plátkov masla. Určite by ste nechceli byť pri tom, keď Raňajkovač servíruje sušienky s polevou.

Ak Maddie niečo treba – nech je to čokoľvek –, ma-
mini roboti sa hneď pustia do práce.

Keď potrebuje ostrúhať ceruzku, náš robotický pes
Aport ju obhrýza, kým nie je dokonale zašpicatená.

Keď potrebuje pomoc s domácou úlohou, učiteľobot
Táraj, starodávny vyučovací počítač na kolieskach, ju
navedie správnym smerom.

Keď po škole potrebuje niečo malé na zahryznutie,
Raňajkovač jej hodí ovocie.

Ako asi vidíte, moja sestra je iná než väčšina detí
v jej veku.

V prvom rade je úžasná.

Okrem toho však ešte len pred mesiacom nastúpila
do školy, hoci je tretiačka a školský rok sa už začal.

Vysvetlím vám to neskôr. Sľubujem.

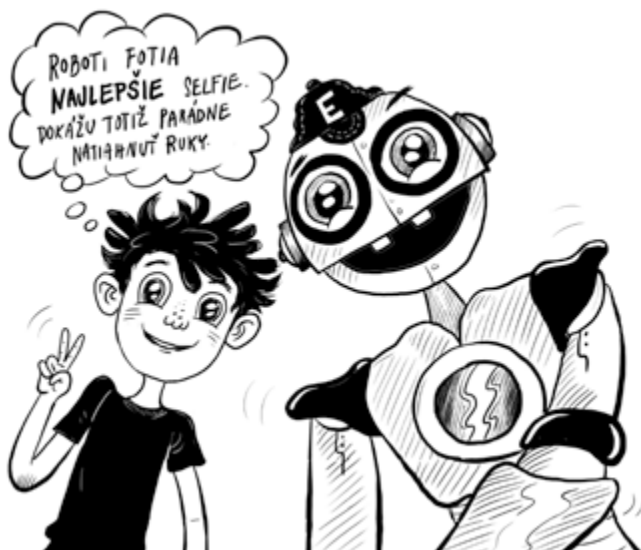
No najprv sa musíte zoznámiť s ěčkom.

Je to môj brabot.

KAPITOLA 2

Toto je Éčko.

Keď ho mama zhotovila a povedala mi, že ho musím brať každý deň do školy, myslel som si, že jeho meno je odvodené od slova *Error*, čo znamená chyba, a je najväčším, najhorším a najkolosálnejším omylom, aký kto kedy urobil. Spočiatku mi zo života v škole *naozaj* robil poriadne peklo.

Ale potom som zistil, prečo má ěčko také velikánske modré oči.

Aha, jasné. Źe mi to nenapadlo skôr. Kresba je čier-nobiela. No verte mi, že ěčkove oči sú modré ako nebo. Presne ako Maddine.

Mama ho vytvorila (tvrdí, že jeho meno E je skratka mena Excelent), aby fungoval ako Maddine oči, uši a hlas v tretej triede, ktorú na Creeksidskej základnej vedie pani učiteľka Traceyová.

Prečo Maddie nechodí do školy sama?

Lebo nemôže. Inak by vážne ochorela.

Viem, veľa deciek vraví, že im je zo školy zle. Najmä v tie dni, keď v jedálni podávajú prekvapenie z hovädzieho mäsa so syrom a s nachos.

Zdravie mojej sestry by však ohrozilo už to, keby tam vkročila, dýchala tamojší vzduch a bola v blízkosti iných detí a všakovakých baktérií. Trpí totiž ŤKID, čo je skratka pre *ťažkú kombinovanú imunodeficienciu*. V podstate to znamená, že jej telo má veľký problém popasovať sa s akýmkoľvek druhom infekcie. Ak niekto zakaše a zabudne si zakryť ústa, Maddie môže skončiť v nemocnici.

Čo všetko z toho vyplýva? Predovšetkým to, že takmer nikdy nevychádza z domu. Vlastne ani zo svojej

izby. Práve preto je naším rodinným miláčikom robotický pes, ktorý na sebe nemá jedinú baktériu. Z toho istého dôvodu pán Leštímop, ktorý vďaka niekoľkým rukám dokáže robiť viac vecí naraz, všetko neprestajne čistí a dezinfikuje.

A presne preto sa Maddie môže zúčastňovať na vyučovaní jedine tak, že do školy za ňu chodí Ďčko.

„Radšej sa poponáhľajte, chlapci! Hádám nechcete meškať.“

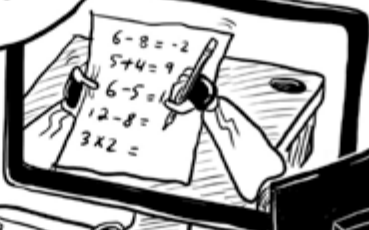
To je môj ocko Noah Rodriguez, svetoznámy kresliar komiksov manga. Pracuje z domu, a tak nikdy nemešká.

„Tvoj otec má pravdu,“ povie Ďčko. „Zbytočne sa ne-zdržiavajme.“

Áno. Ešte stále hovorí trochu roboticky, ale s tým už nič nenarobí. To mama ho takého stvorila. Hádajte, na čom pracuje teraz. Nie som si stopercentne istý,

MATEMATIKA
A PRÍRODOVEDA SÚ
OVEĽA VZRUŠUJUCEJŠIE
NEŽ MINECRAFT.

no myslím, že to pomôže pánu Leštimopovi vydrhnúť toalety.

„Podme, Sammy.“

To je Maddie, ktorá rozpráva prostredníctvom ěčka tak ako v škole. Keď prvýkrát zazvoní, riadi ho zo svojho pohodlného miestečka v izbe.

Len dúfam, že ěčka neprinúti, aby sa správal ako baba – teda napríklad aby šalel z nejakej chlapčenskej skupiny alebo sa točil ako balerína.

Aspoň v mojej prítomnosti.

Keď vyjdeme zadnými dverami a zbehneme po schodoch – mimochodom, Éčkovi to ide veľmi dobre na to, že je robot –, na príjazdovej ceste na nás čaká dav ľudí.

Zdá sa, že to, čo robí Éčko pre Maddie na základnej škole, sa rozchýrilo.

Niekoľko tvári mi je známych. Spoznávam učiteľov a pracovníkov z Univerzity Notre Dame, kde moja mama pôsobí ako profesorka počítačových vied na technickej fakulte. Všimnem si aj hviezdnych reportérov zo southbendských televíznych novín. Väčšina tých, ktorých som nikdy nevidel, má na sebe obleky a kravaty.

Samozrejme, je tam aj mama vo svojom laboratórnom plášti a hrdo sa usmieva.

„Excelent, ukážeš týmto ľuďom zopár svojich trikov?“ navrhne.

„S potešením,“ odvetí Éčko.

Tanečným krokom Michaela Jacksona sa presunie do garáže, nad ktorú ocko zavesil basketbalový kôš.

„Naval basketbalku, Sammy,“ prihovorí sa mi. „Daj mi loptu. Nahraj.“

Áno, naučil som ho každúčký výraz z basketbalového slangu, ktorý poznám.

Len čo mu hodím loptu, otočí sa a vysokým oblúkom ju pošle do koša.

Keď sa basketbalka odrazí od dosky, Ďčko ju schytí a pristane s pokrčenými hydraulickými kolenami, čo sprevádzajú zvuky ako *CHŠŠŠ*, *VŘŘŘ*, *ZING*. Potom znova vyskočí, akoby mal v päťách rakety, a – *HOP... PRÁSK!* – zapichne ju do koša ako tomahavk.

Dav sa rozjasá.

„Počkajte, to nie je všetko!“ vyhlási Ďčko, akoby uvádzal večernú televíziu reklamu.

„S Maddinou pomocou dokážem vyhlásť každé slovo, ktoré sme sa mali naučiť tento týždeň. Napríklad *natrieť*. N-A-T-R-I-E-Ť. Teraz ho použijem vo vete. Na hrianku si natriem maslo. Keď už o tom hovorím, viem urobiť aj sladké plnené hrianky, aby si decká po škole mohli zahryznúť niečo chutné.“

Uhádli ste. Teplé pečivo s polevou mu vystreľuje z uší.

„Doktorka Hayesová,“ osloví ju guľatučký muž s bruchom, z ktorého mu ide odletieť gombík na košeli, „váš výtvor je veľkolepý.“

„Ďakujem, pán Riley.“

Ahá. Raz pri večeri som počul, ako sa mama s otcom rozprávajú o pánu Maxovi Riley. Z toho, čo som zachytil popri hltaní makarónov so syrom, som pochopil, že pán Riley je veľmi dôležitý a bohatý absolvent Univerzity Notre Dame, ktorý svojej bývalej škole dáva kopu peňazí.

MÁM RADOSŤ Z TOHO, ŽE MOJE
PENIAZE SA POUŽILI NA TAKÝ
DOBRY ÚČEL. MÔŽETE TERAZ
ROVNAKÚ TECHNIKU SRÁKANIA
UPLATNIŤ AJ VO FUTBALOVÝCH
TÍMOCH UNIVERZITY?

„Ako najväčšiemu sponzorovi technickej fakulty,“ pokračuje pán Riley, „mi dovoľte povedať, že dnešok je pre Notre Dame významným dňom! Ak môžem zaciťovať legendárneho spisovateľa Kurta Vonneguta: ‚Veda je zázrak, ktorý funguje.‘“

Vzápätí dodá: „Trikrát hurá profesorky Elizabeth Hayesovej a jej zázračnému robotickému výtvoru Ďčkovi, náhradnému žiakovi!“

Keď tucet ľudí začne kričať „hurá, hurá“, časť notredamskej športovej hymny, s Ďčkom vysadneme na bicykle.

Odrčíme a rozvírime pritom hrbu poletujúceho lístia. Ďčko si neodpustí množstvo parádnych kúskov, ktoré sa naučil, keď mu mama do vnútornej diskovej mechaniky šupla dévedéčko *BMX-treme*.

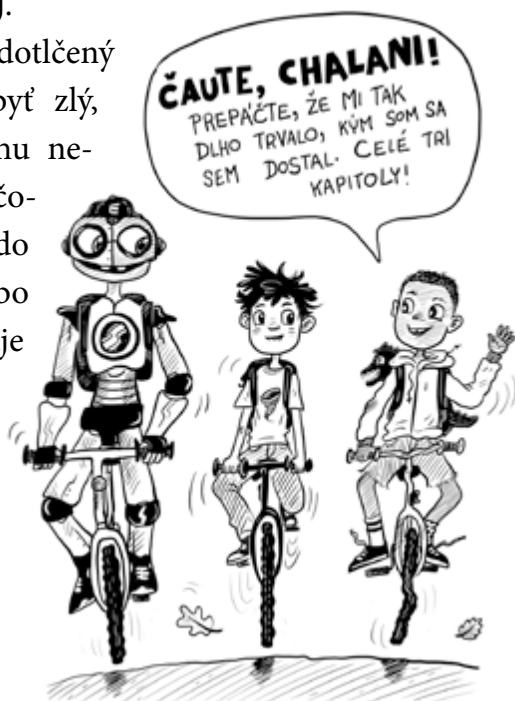

KAPITOLA 4

Cestou do školy sa k nám pripojí starý dobrý Troj, teda Harry Hunter Hudson, ktorý je odnepamäti môj druhý najlepší kamarát.

Každý ho volá Troj.

Vidíte, aký má dotlčený bicykel? Nechcem byť zlý, ale Troj je tak trochu nemehlo. *Stále* do niečoho vráža. Raz vpálil do lavičky v parku, lebo si myslel, že odbočuje doprava. Ak sa Troj niekde zmätene nemotá, s ničím nezapasí alebo si nepúšťa

na nohy ťažké predmety, zvyčajne tára nesprávne veci v nesprávnom čase. Napríklad raz v zoo sa opýtal: „Zješ to?“

Tú otázku položil tigrovi.

Keď už je reč o jedle, Troj si nosí každý deň na obed sendviče s arašidovým maslom a banánom. Nikdy nemáva nič iné. Ani samostatný banán či balíček krekrov s arašidovým maslom. Od pondelka do piatka jedáva tie isté sendviče. Dokonca aj cez víkendy. (Už som u nich obedoval. Jeho mama kupuje banány v obrovských trsoch, aké vídať na banánovníkoch.)

Niektoré decká z Creeksidskej základnej si z Troja uťahujú rovnako ako z jeho strelených šiat, ešte strelejšieho ruksaka s dinosaurom, z dychu páchnuceho po arašidovom masle a banáne aj z jeho bláznivej nemotornosti, no ja nie. Keď som s ním, vždy sa zabavím.

A vždy sa stane niečo zaujímavé.

Troj je môj druhý najlepší kamarát od škôlky. Vtedy si sendviče s arašidovým maslom a banánom namáčal do nádoby so škrobovým lepidlom.

Ak má človek priateľa, ako je Troj, v škole nie je kto-vieako obľúbený.

Odkedy tam však chodíme s Éčkom, všetci s nami chcú tráviť čas, lebo sú z neho hotoví.

Práve preto sa Troj v poslednom čase tak teší do školy.

„Toto sú najlepšie dva týždne v celom mojom živote,“ prizná sa mi. „Prekonali ešte aj návštevu Disney Worldu.“

Troj poznamená, že do obedového boxu si zabalil sendvič s arašidovým maslom a banánom navyše.

„Je pre Éčka. Ak ho zje, nikto si už nebude myslieť, že som čudný, lebo všetko, čo Éčko urobí, je totálne super.“

„Ehm, Éčko nekonzumuje jedlo,“ pripomeniem mu.

„No a? Môže to predstierať. Napríklad tak, že si ho skryje niekam do úst.“

„Ani veľmi nie. Sendvič by mu upchal reproduktory, ktoré tam má.“

Ďčko nás oboch upozorní na to, že jeho „hlavnou úlohou“ je fungovať ako Maddine oči, uši a ústa v triede pani učiteľky Traceyovej.

„Prepáč, Troj, ale chlieb, arašidové maslo ani banány mi nemôžu narušiť misiu.“

„Presne tak,“ pridá sa Maddie, ktorej hlas vychádza z Ďčkových úst. Keby v nich mal ponalepované kúsky

lepkavého sendviča s arašidovým maslom a banánom, vyznelo by to skôr ako: „Mresne mak.“

„Mimochodom,“ pokračuje Maddie, „práve som v izbe pozerala ranné správy.“

V jej hlase cítiť radosť.

„A?“ opýtam sa.

„Budte pripravení,“ odvetí s chichotom. „Čaká vás *obrovské* prekvapenie, chlapci. Nateraz končím.“

KAPITOLA 5

Tak fajn.
Predpokladám, že tým prekvapením je veľká dopravná zápcha na parkovisku pred školou, kde sa každý zoradil, aby pozdravil Troja, mňa a – ách, jasné, takmer som zabudol – Ēčka!

Parkovisko pred školou je preplnené. Klaksóny trúbia. Rodičia zúria.

A to všetko pre ěčka.

Je to úplne úžasné!

„Zosadať, chalani,“ nariadi ěčko. „Podľa pravidiel bezpečného bicyklovania by sme mali na každej rušnej križovatke zísť z bicykla.“

„Toto nie je križovatka,“ namietne Troj. „Je to parkovisko! Ech-ech-ech.“

Spomenul som, že Troj sa smeje odzadu? Vydáva pritom zvuky ako somár, ktorý má astmu.

„Prepáčte,“ ozve sa ěčko, keď s bicyklami prechádzame k stojanom. „Choďte po ľavej strane.“ Potom napodobní zvonček: *CING-CILING*.

Dav sa rozdelí.

Všetky decká, ktoré chodia na Creeksidskú základnú, spolu s učiteľkami a pani riaditeľkou Reyesovou stoja v rade na chodníku pred hlavným vchodom.

ěčko im pomaly zakýva, akoby umýval okno.

Takmer každý tleska a jasá. Niektorí žiaci si dokonca namaľovali transparenty.

Troj si to poriadne užíva. „Toto je lepšie ako sendvič s arašidovým maslom a banánom s porciou banánov navyše!“

Uf. Dúfam, že *taký* sendvič si do školy nikdy nepri-
nesie.

Chlapík z miestnej spravodajskej stanice na nás za-
ostrí a náš obraz sa preniesie cez satelit do živého vysie-
lania.

Hoci deväťdesiatdeväť celých deväť desatín percenta
ľudí *zbožňuje* Ēčka, všimnem si aj zlostný pohľad a na-
hnevané povzdychy Penelope Pettigrewovej, Maddinej
spolužiačky z tretej triedy.

Neprekáža mi, keď sa ku mne správa hnusne. Je iba
rozmaznaná a také decká zvyčajne ignorujem. Poriad-
ne ma však našťve, že si začne robiť žarty z Maddie.

Našťastie ani Ēčkovi sa to nepáči.

AHOJ, MADDIE.
SI TAM?
NEMÔŽEM UVERIŤ,
ŽE SI SI DO ŠKOLY
OBLIEKLA TOTO. VÝZE-
RAŠ AKO FIGURÍNA
SO ŠKAREDÝMI
ZUBAMI.

PROSÍM ŤA, USTÚP,
PENELOPE PETTIGREWDOVÁ.
VŠETKÝM ĽUĐOM ROBIŠ
ZLÉ MENO.

KAPITOLA

6

„**O**dprevadím tvoju malú ‚sestru‘ do triedy pani učiteľky Traceyovej,“ povie Penelope, keď vojdeme do školy.

Nato schytí ěčka za rameno.

Postavím sa jej do cesty. „Uhm, netreba. Sľúbil som mame a ockovi, že každé ráno, ehm, odvediem Maddie do triedy sám.“

Penelope oduje ústa a dá ruku v bok. „Veď aj ja tam predsa *idem!*“ Afektovane zagúľa očami. Penelope Pettigrewová všetko *taaaaak* dramatizuje.

„Ďakujem za ponuku,“ podotknem, „ale sľúbil som im to.“

Penelope znova zagúľa očami. Robí to tak často, že mám pocit, akoby si pozerala do mozgu.

„Fajn,“ odvrkne Penelope. „Vezmi ‚Maddie‘ do triedy. Ako *chceš*. Je mi to jedno. Tvoja *sestra* robotka však

už nemôže sedieť v prvom rade. Nikto cez ňu nič nevidí. Navyše z nej cítiť sladké plnené hrianky. FUJ!“

„Prepáč, Penelope,“ povie Ďčko, „ale budem sedieť tam, kde ma posadí pani učiteľka Traceyová, ako nariaďujú pravidlá správneho spoločenského správania tretiakov. No ďakujem, že sa o mňa tak zaujímaš. Máš chuť na sladkú plnenú hrianku?“

Penelope si vzdychne, zatvorí oči a vystrúha kyslú grimasu. „Si *taký* nechutný.“

Vzápätí odpochoduje do triedy pani učiteľky Traceyovej.

„Pod, ěčko,“ prihovorím sa mu. „Každú chvíľu zazvoní.“ Otočím sa k Trojovi, lebo chodíme do tej istej triedy. „Obsad' mi miesto.“

„Vedľa mňa?“

„Hej.“

„Dobre. Aj tak pri mne nik iný nechce sedieť.“

Troj zamieri do triedy a my dvaja s ěčkom sa ponáhľame chodbou pomedzi huf prvákov, druhákov a treťakov. Väčšina z nich si chce so mnou a s ěčkom ťuknúť pästou. Pozriem sa na hodinky.

Presne o minútu Maddie prevezme kontrolu nad naším brabotom.

Od dverí jej triedy sa spýtam pani učiteľky Traceyovej, kde si má „Maddie“ sadnúť.

„Dopredu, tak ako vždy,“ odvetí. „Nechceme, aby jej niečo zakrývalo výhľad na interaktívnu tabuľu.“

„Moje nervy,“ zahundre Penelope popod nos. „Učiteľkina oblúbenkyňa.“

„Ďakujem, že si ma odprevadil,“ poznamená Maddie zvnútra robota. „Zvyšok už zvládnem sama.“

Rozlúčime sa a Maddie šikovne nasmeruje ěčka pomedzi rady stolov. Jeho hydraulické nohy sa pohybu-

jú úplne plynulo: *VŔŔŔŔ-KLIK-VŔŔŔŔ*. Väčšina detí v triede, teda okrem Penelope Pettigrewovej, sa usmeje a zakýva nášmu robotovi – vlastne Maddie.

„Ahoj, Maddie,“ zdravia ju.

„Čaute, decká,“ povie moja sestra prostredníctvom ěčka. „Kto si so mnou dnes cez prestávku chce zahrať basketbal?“

Všetky ruky (samozrejme, s výnimkou jednej) vyletia do vzduchu.

„Ja!“

„Aj ja!“

„Zdvihneš ma, aby som zasa mohol zapichnúť loptu do koša?“

„To si pís!“ odpovie Maddie, keď si Éčko sadne do prvého radu.

Vtom zazvoní, a hoci by som sa mal rozbehnúť do svojej triedy, ešte chvíľu zostanem stáť vo dverách. Je super, že Maddie má vďaka Éčkovi toľko nových kamarátov.

Naozaj je to mamin najlepší vynález.

Teda to si myslím dnes.

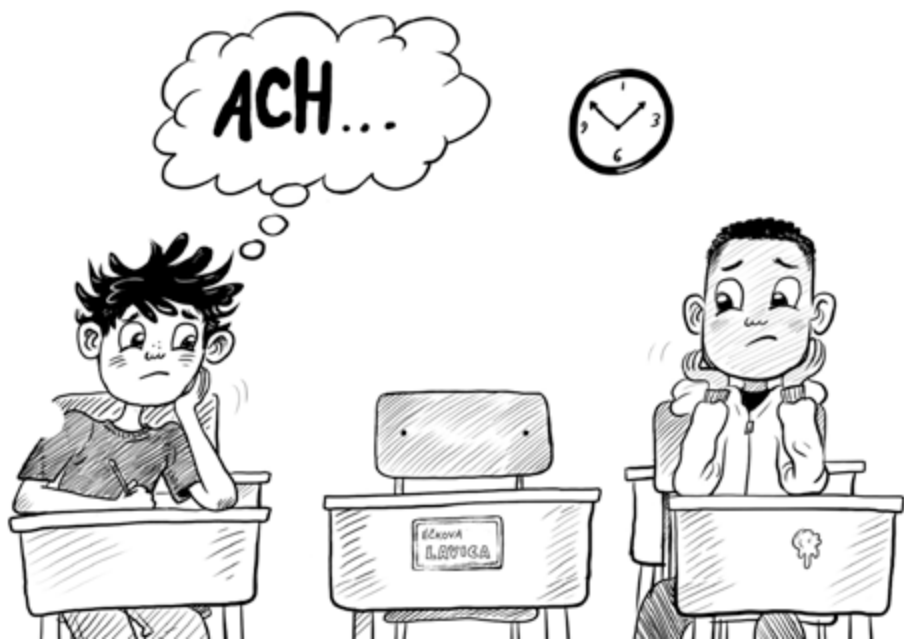
Ale budem mať rovnaký názor aj o týždeň?

Ani veľmi nie.

KAPITOLA 7

Kým je Maddie v triede pani učiteľky Traceyovej, s Trojom máme vyučovanie s pani učiteľkou Kunkelovou v miestnosti, ktorá sa nachádza trochu ďalej na chodbe.

Ešte pred niekoľkými dňami Ďčko sedel v *mojej* triede, aby ho mama mohla testovať kvôli Maddie.

Vidíte, ako sa mračíme? Éčko nám obom poriadne chýba.

Jasné, kedysi bol trochu strelený a stále sa pokúšal vyhláskovať slovo *Kirgizsko*, aj keď ho o to nik nežiadal, no bola s ním aj zábava.

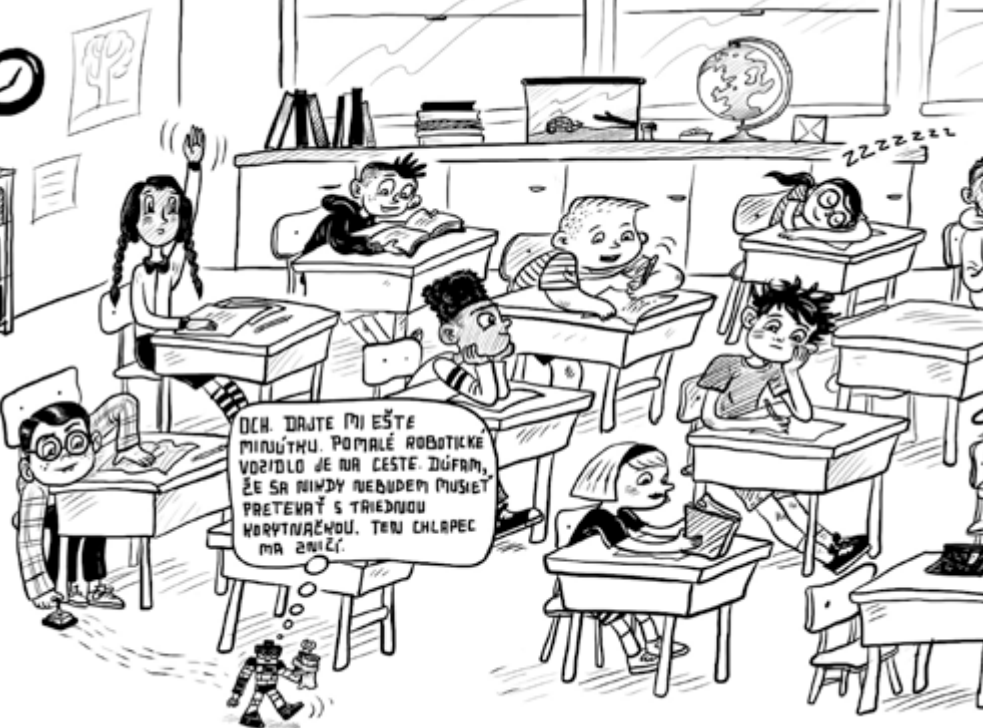
Pani učiteľka Kunkelová nám povie, aby sme si otvorili učebnice a potichu si z nich čítali, kým „na minútku“ zbehne do riaditeľkinej kancelárie, pretože s ňou potrebuje niečo prebrať. Pani riaditeľka Reyesová je mamina kamarátka. Dokonca spolu hrajú v rockovej skupine Takmer zúfalo zlí. Podľa mňa by si mali zmeniť názov na Príšerne hluční, lebo sú ozaj príšerní. A takisto hluční.

V každom prípade, len čo pani učiteľka vytiahne päty z triedy, Jacob Gorski, ktorý je predsedom creeksidského Klubu robotiky, zapne svoj najnovší vynález. Palcom postíska čosi na diaľkovom ovládači zavalitého hračkárskeho robota a vyšle ho ku mne.

Trvá to *večnosť*.

Sčasti očakávam, že kým sa prešuchce okolo dvoch lavíc a zamieri k ďalšej, vybijú sa mu baterky.

Keď konečne vrazí do mojej stoličky a prevráti sa (zatiaľ čo nohy sa mu stále pohybujú), všimnem si, že Jacobov robot z legových kociek má na členitej ruke

prilepený odkaz. Jeho po domácky vyrobený robot na rozdiel od Ďčka nemá namiesto rúk kliešte.

Odepím odkaz a prečítam si, čo mi Jacob napísal:

Paráda.

Volá ma tak, ako mi hovoril môj najhorší nepriateľ v celom vesmíre Cooper Elliot: Trubiroh.

Cooper už nechodí na Creeksidskú základnú. V septembri ho vylúčili za roboúnos Éčka. Teraz v polovici októbra sa Jacob Gorski tuším rozhodol, že po ňom prevezme štafetu.

Áno. Možno som stratil robota, ale získal som nového šikanovača, ktorý je ešte väčší exot než ten predchádzajúci.

KAPITOLA 8

Maddie (teda Ěčko) je teraz najoblúbenejšia spomedzi všetkých deciek, ktoré chodia na Creeksidskú základnú.

V celej histórii školy. A tá už stojí v Indiane v mestečku South Bend niekoľko desaťročí. Je dokonca staršia ako

moji rodičia, ktorí patria pomaly do staroveku. Obaja už majú po tridsiatke.

S Maddie nie je perfektná zábava iba počas prestávok. Robot, ktorého ovláda na diaľku, v daždivé dni bezdrôtovo prenáša filmy zo svojich pamäťových čipov na interaktívnu tabuľu v triede. Maddie vždy dbá na to, aby mal Ďčko na pevnom disku širokú ponuku rozprávok spoločnosti Pixar. A tiež Ladové kráľovstvo. Tretiaci by ho pokojne sledovali aj celý týždeň. Radi si dokola spievajú hlavnú pieseň.

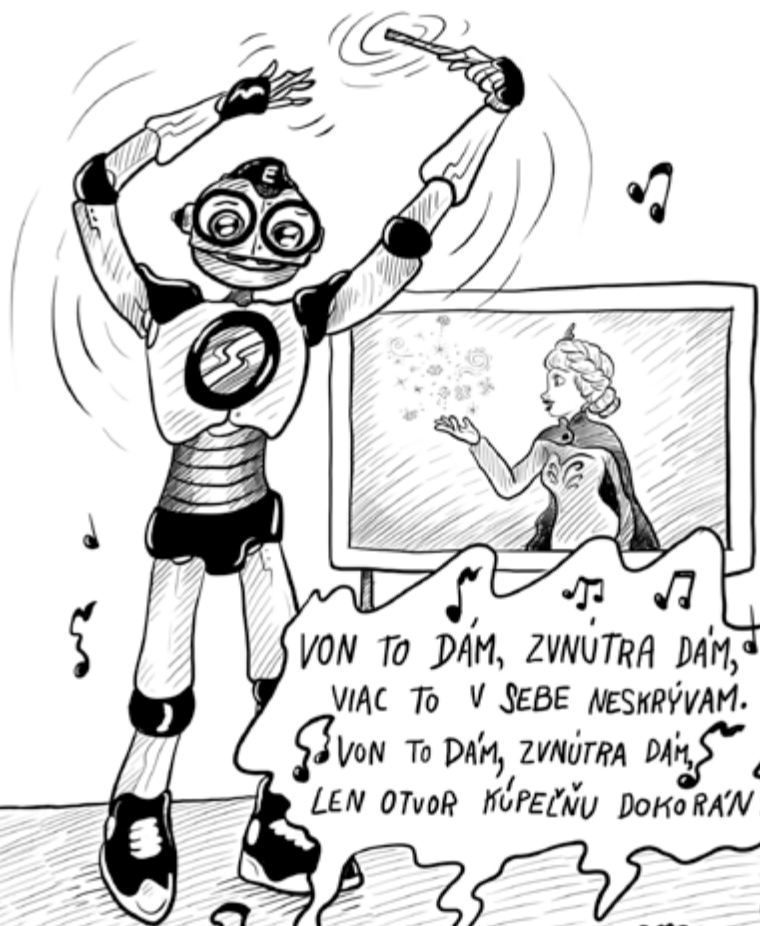
Maddie/Ďčko je obľúbenejšia než kedykoľvek predtým najmä preto, lebo nehovorí ako robot. Od pondelka do piatka od ôsmej až do tretej náš robot rozpráva, smeje sa a chichoce ako každá iná tretiačka. Ďčko je na hodinách Maddie. Spoločne sa práve zúčastnili na konkurze do školského zboru. Okrem toho si v sprievode pri príležitosti Dňa vďakyzdania zahrli úlohu Indiána Squanta, ktorý pomohol prvým usadlíkom v Amerike.

Troj a ja medzitým sklzávame do starých koľají.

Jacob Gorski mal vo svojom uštipačnom odkaze pravdu. Bez Ďčka už nie sme takí superúžasní.

V jedálni obedujeme sami presne tak ako kedysi.

Znova nám neprestajne hovoria „trubirohovia“ a „sprostí bratia“.

VON TO DÁM, ZVNÚTRA DÁM,
VIAC TO V SEBE NESKRÝVAM.
VON TO DÁM, ZVNÚTRA DÁM,
LEN OTVOR KÚPEĽŇU DOKORAN'!

Bez Éčkovho odborného vedenia sa vybíjaná v telocvični zasa zmenila na zabíjanú. Dokazujú to modriny, ktoré máme s Trojom na zadkoch.

Navyše teraz každý deň po škole, keď sa Maddie odpojí a Éčko sa opäť stane Éčkom, počúvame sťažnosti Penelope Pettigrewovej.

„Zajtra si toho neohrabaného obra riadeného počítačom nechajte doma!“ povie mi. „Smrdí ešte horšie

než predtým. Prestal piecť sladké plnené hrianky a teraz robí pizzové taštičky. Páchnu, akoby boli naplnené hubami a plesnivými ponožkami!“

Čiže, ako som už spomínal, teší ma, že Maddie sa v škole tak páči.

No v poslednom čase by som bol najradšej, keby som tam s ňou nemusel chodiť.

KAPITOLA

9

Samozrejme, do školy chodím ďalej. Jedným z dôvodov je, že to podľa mňa prikazuje zákon, ktorý platí v našom štáte. Deti musia buď navštevovať školu, alebo sadiť kukuricu.

Ale chodím tam v prvom rade kvôli Maddie.

Po tom, čo všetko podstúpila pre svoju chorobu – ikskrát ju viezli k lekárovi či na pohotovosť uprostred noci, nehovoriac o infúziách, ktoré jej pichali doma, a pocitoch osamelosti, keď žila zavretá vo svojej vydezinfikovanej izbe ako dievčatko v bublinke –, prišiel čas na to, aby si užila trochu zábavy a vďaka svojmu úžasnému modrookému robotovi mala šancu viesť sčasti normálny život.

Ak som sa o tom ešte nezmienil, dovoľte mi spomenúť, že Maddie Hayesová-Rodriguezová je najlepšia sestra, akú kto kedy mal. Hoci je odo mňa mladšia, zdá sa oveľa múdrejšia. Vždy mi vraví, aby som sa toľko neobával, lebo „znepokojovaním sa človek plytvá predstavivosťou“. Okrem toho mi pomáha prekonávať strach z výšok (tak trochu *panický*). Minulý týždeň som s jej pomocou stál na štvrtej priečke rebríka celých päť minút.

Kedysi (asi pred tromi týždňami) som po večeri sedával v Maddinej izbe a rozprával jej, čo som zažil v škole. No teraz má v tom čase plno práce s domácimi úlohami a potom klebetí a vypisuje si správy so svojimi novými spolužiakmi z tretieho ročníka.

A tak už spolu netrávime toľko času.

AHOJ, JENNY.
POČULA SI, ČO SA
DNES STALO V
JEDÁLNI?

AHOJ, LATOYA.
MÔŽEŠ MA NAUČIŤ,
AKO SI UROBÍM
TVOJ ÚČES?

ČAU, SUE.
VRAVELA SOM TI, AKO
SA MI PÁČIA TVOJE
SVETIELKA NA
TOPÁNKACH?

MAČKA

PIZZA

Ale ako som už spomínal, neprekáža mi to.

Väčšinou.

V každom prípade je tu ďalší pondelok a začína sa nový školský týždeň. Je svieži a jasný jesenný deň. Halloween už je za rohom. Situácia sa predsa musí zlepšiť, však?

Veru nie.

Do triedy pani učiteľky Kunkelovej nastúpil nový žiak. Volá sa Eddie Ingalls. S rodinou sa prisťahovali do South Bendu, lebo jeho otec, profesor Ignatius „Iggy“ Ingalls, prijal významnú pracovnú ponuku na miestnej vysokej škole s názvom Indiánska priemyslovka robotiky a automatických zariadení (IPRAZ).

Eddie do školy neprišiel sám.

Eddieho Ingallsa poslal otec do školy s robotom.

Presne tak. Po chodbách Creeksidskej základnej sa teraz pohybujú dvaja plastáci. Ten nový je mohutný, skoro stoosemdesiattricentimetrový obor, ktorý vyzerá ako superhrdina a volá sa NŽ-10T. Trochu mi pripomína stormtroopera z filmu *Hviezdne vojny*.

„V telke sme videli dievča, namiesto ktorého chodí do školy robot,“ vysvetlí Eddie všetkým v triede pani učiteľky Kunkelovej, keď sa predstavuje. „A tak som si aj ja jedného priniesol. Toto je Náhradný žiak desaťtisíc, skrátene NŽ-10T. Otec ho vyrobil pre môjho brata Freddyho. Sme dvojčatá, ale Freddy mal nehodu a nemôže chodiť do školy, preto ju zaňho navštevuje NŽ-10T. Pozdrav sa, Freddy.“

„Zdravím, deti!“ povie obrovský stormtrooper. Rozpráva ako G. I. Joe.

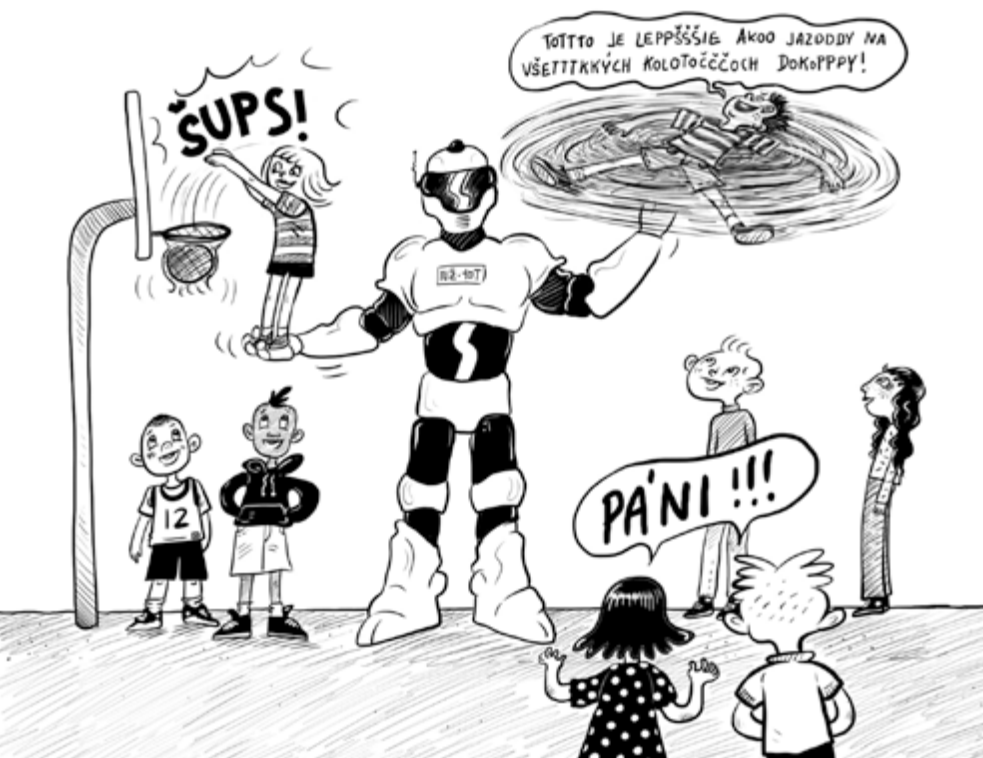
Samozrejme, je mi Freddyho ľúto. Zdá sa, že je v rovnakej situácii ako Maddie.

No zároveň trochu závidím Eddiemu.

Na rozdiel odo mňa má skvelého robota.

KAPITOLA 10

Len čo sa začne prestávka, ponáhľame sa s Trojom von a tak ako všetci ostatní žiaci z triedy pani učiteľky Kunkelovej bežíme za Eddiem Ingallsom a jeho žiarivým novým robotom.

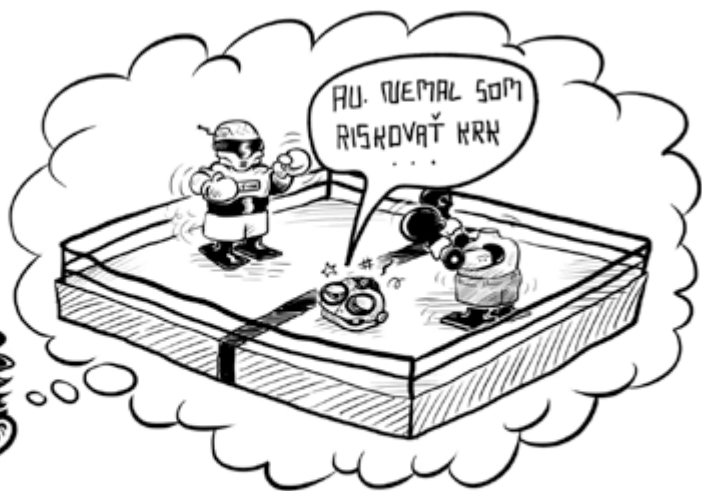

„NŽ-10T je určite najbombovejší robotický zázrak, aký kto kedy vytvoril!“ vyhlási Jacob Gorski. „Je oveľa lepší než ten kus šrotu Ďčko.“

Vzápätí si plesne po čele, akoby mu zrazu čosi zišlo na um.

„Hej, chalani! Dostal som perfektný nápad. V niektorý deň po vyučku by mal Klub robotiky zorganizovať boxerský zápas robotov! Bude to niečo ako verzia hry od Matela *Rock' em Sock' em Robots*, ibaže naživo. NŽ-10T a Ďčko si to budú rozdávať v boxerských rukaviciach, až kým jeden z nich neodrovná toho druhého.“

„Paráda,“ poteší sa Penelope Pettigrewová. „Mohli by sme vyzbierať peniaze a darovať ich zdravotníckym

charitatívnym organizáciám. Éčko ich určite bude potrebovať, keď mu NŽ-10T odbije hlavu spomedzi pliec!“

Po škole poviem Trojovi, aby nás s Éčkom nechal ísť domov samých.

„Dobre,“ prikývne. „Chápem, že spolu chcete prebrať stratégiu a taktiku na boxerský zápas.“

„Zbláznil si sa, Troj? V nijakom prípade nepustím Éčka do ringu, kde ho bude čakať tá mechanická hora svalstva. Éčka vytvorili na to, aby chodil do školy namiesto Maddie, nie aby sa zapájal do bitiek.“

„Máš pravdu. Rozbili by mu ciferník. Uvidíme sa teda zajtra.“

Troj sa vyparí.

Cestou domov na bicykli, keď už Maddie nemá kontrolu nad Éčkom, mu porozprávam o strelenom nápade Jacoba Gorského.

„Zaujímavé,“ ozve sa Éčko. „Nie som proti, aby som si zaboxoval zopár kôl, ak je to na dobročinné účely.“

„Ale veď si videl tú vec. NŽ-10T je obrovský.“

„To je pravda. Ten zápas by však určite bol iba v medziach zábavy.“

„Neviem. Ten nový robot mi nepripadá ktovieaký zábavný.“

Éčko mi jemne položí ruku na plece. „Ako vraví Maddie, neobávaj sa toľko, Sammy. Roboti sú tvoji kamaráti. Sme tu, aby sme ti pomohli. Preto nás vytvorili. Aby sme boli užitoční.“

Možno.

No nemôžem sa zbaviť pocitu, že roboti môžu niekomu aj ublížiť.

Najmä ak im ten niekto jednu vrazí.

KAPITOLA 11

Tuším by sa dalo povedať, že som na pochybách. Alebo v pomykove? Možno oboje.

Na jednej strane je podľa mňa super, že dvojča Eddieho Ingallsa môže chodiť do školy vďaka robotovi tak ako Maddie.

Na druhej strane mám dojem, že trochu žiarlim. Eddieho robot je väčší a silnejší než môj. Navyše Ďčko mi už ani nepatrí. Počas vyučovania je Maddin.

Možno by som mal mamu poprosiť, aby mu prirobila viac svalov a trošku zmenšila úsmev, nech pripomína skôr úškrn.

Namiesto tej smiešnej šiltovky by Ďčko mohol nosiť napríklad masku a kapucňu ako superhrdina.

Nezáleží na tom, že v škole zastupuje Maddie. Aj dievčatá bývajú superhrdinky.

Rozhodnem sa, že svoje návrhy preberiem s mamou. Zamierim do dielne, ktorú má vedľa nášho domu, lebo hoci už je dávno po večeri, stále je tam a pracuje.

„Prepáč, zlatko,“ privíta ma. „Mám toho veľa. Pán Riley a niekoľko ďalších hlavných sponzorov Univerzity Notre Dame chce udeliť licenciu na výskum, ktorý som robila, keď som zo-

strojovala Excelenta, istej spoločnosti v Kalifornii.

Tá bude potom vo veľkom zhotovovať ,robotických náhradníkov‘ pre ľudí po celej krajine, ktorí sa nemôžu pohnúť z domu. Musím rýchlo dokončiť papiero-vačky. Očividne totiž máme veľkú konkurenciu.“

„Je to tak. Náš nový spolužiak si do školy priniesol robota, ktorý robí pre jeho chorého brata to isté čo Ďčko pre Maddie.“

ЗОЗНАМАЄ СЯ
С НОВЫМ А ЗЛЕПШЕЮЇМ
ЕЧКОМ. JE ZO MIA
DOR.

„Syn doktora Ignatia Ingallsa?“

„Hej. Poznáš ho?“

„Veru áno. Chodil so mnou na strednú.“

„Naozaj?“

„Uhm. Veľa dievčat ho vtedy volalo Ignorant.“

„Prečo?“

Mama sa uškrnula. „To nie je dôležité, Sammy. Počula som, že doktor Ingalls sa sem sťahuje, aby viedol IPRAZ. Ale nevedela som, že už má hotový prototyp pomocného robota.“

„Volá sa Náhradný žiak desattisíc, skrátene NŽ-10T.“

„To asi znamená, že musím pracovať rýchlejšie a dôslednejšie. Chcel si sa so mnou o niečom porozprávať, Sammy?“

„Nie. To je v poriadku. Opýtam sa na to ocka.“

Vrátim sa dnu a pohľadám ocka, ktorý je zohnutý nad náčrtmi rozloženými na kresliarskom stole.

„To je hrozné,“ zamrmle.

O-ou. To nie je dobré. Viete, môj otec Noah Rodriguez je vlastne Sasha Nee. To je umelecké meno, ktoré používa, keď píše a ilustruje skvelú sériu obľúbených komiksov manga s názvom *Ostrokyslí nindža roboti*. Jeho kresby sa mu väčšinou páčia. No dnes večer s nimi nie je veľmi spokojný.

Keď pokrčí ďalšiu kresbu a hodí ju na hrbu papierových guľôčok na podlahe, zbadá, že postávam pri jeho stole.

„Sammy!“ zvolá. „Počul si, že by decká v škole hovorili o novom komikse *Sladkoštiplaví samurajskí bojovníci*?“

Prikývnem.

Ocko vyzerá rozrušene. „Páči sa im?“

„Asi áno,“ odvetím a pokrčím plecami. „Zachytil som, ako nejakí piatáci vravia, že na Halloween sa oblečú podľa hlavných hrdinov.“

Len čo to vyslovím, ocko si vytrhne zopár vlasov.

„Hromy-blesky!“ skríkne a vzápätí začne čmárať do skicára ako zmyslov zbavený. Zvyčajne to hovoria ničomníci v jeho komiksoch. A to iba vtedy, keď vedia, že sú v pasci, z ktorej niet úniku.

Fajn. Zrejme nie je najvhodnejší čas na rozhovor s ockom.

Ale musím to všetko s niekým predebatovať, inak mi praskne hlava aj bez toho, aby mi NŽ-10T jednu vrazil.

A tak spravím to, čo vždy keď sa potrebujem s niekým pozhovárať.

Vyberiem sa do Maddinej izby.

KAPITOLA 12

Väčšina ľudí, ktorí vojdú do Maddinej izby, musí mať sterilné nemocničné rúško.

Ja nie. Asi máme rovnaké baktérie.

Zakaždým si však poriadne vydrhnem ruky a streknem si na ne dezinfekčný prostriedok z jednej z mnohých dávkovacích nádobiek, ktoré sú pripevnené na stenách po celom dome.

Zaklopem jej na dvere.

„Pod' ďalej!“ zavolá Maddie. „Robíme si domáce úlohy. Fantastické a úžasné domáce úlohy! A hádaj, čo máme zajtra. Písomku z hláskovania! Jupí!“

Áno. Maddie úplne vážne *zbožňuje* školu.

Asi by som na tom bol rovnako, keby som nemohol vychádzať z izby.

Maddie zazrie, že stojím vo dverách ako kôpka nešťastia.

„Si v poriadku, Sammy?“ opýta sa.

„Hej. Nič mi nie je.“

„Vyzeráš vystrašene. Znova.“

„Aj sa tak cítim.“

„Možno ti nejakو pomôžem,“ poznamená Ďčko.

„Chce od teba niekto, aby si vyliezol kamsi vysoko? Lo-

gicky vieme, že veci, ktoré môžu vyvolať strach z výšok, napríklad mrakodrapy, lietadlá a kolotoče...“

Och. Keď to počúvam, chce sa mi vracieť.

„... sú mimoriadne bezpečné.“

„Nejde o môj strach z výšok,“ poviem čo najrýchlejšie, lebo mi začína zelenieť tvár. „Súvisí to s novým robotom v našej triede. NŽ-10T.“

„Trápi ťa, že je taký obľúbený?“ vyzvedá Maddie.

„Trochu.“

„Mňa nie. Teraz keď Éčko nie je najslávnejší robot v škole, máme väčší pokoj na učenie.“

„Ibaže,“ namietnem, „zopár malých deciek chce, aby NŽ-10T zápasil s Éčkom.“

Maddie sa zachichoce. „To je hlúpe. Éčko je predsa inteligent, nie bitkár.“

„V každom prípade,“ ozve sa Éčko, „som Sammyho už predtým informoval, že ak sa mám zapojiť do boxer-skej súťaže pre dobročinné účely, nie som proti. Box sa nazýva aj šport kráľov, hoci si nespomínam, že by som videl dvoch kráľov v pästnom súboji v ringu.“

„No trochu aj žiarlim,“ priznám. „NŽ-10T je stredobodom pozornosti a tú sme si kedysi užívali my s Éčkom.“

„V škole je miesto pre viac než jedného robota, Sam-

my,“ podotkne Maddie. „Toto nie je o tom, kto sa stane miláčikom školy.“

„Asi...“

„Hej, možno by si mal poprosiť mamu, aby ti dovoľila vziať do školy niektorého iného robota.“

„Lenže ja nepotrebujem robota.“

„Každý ich potrebuje,“ vyhlási ěčko. „Vďaka nám je všetko vrátane vzdelávania trochu ľahšie.“

„Okrem toho priťahujú davy ľudí,“ dodá Maddie.

Prvý raz za celý deň sa usmejem.

Keby som mal svojho robota, hádam by som bol zasa taký obľúbený.

Ten nápad sa mi pozdáva. Možno aj ja potrebujem pomocného robota.

Takého, vďaka ktorému by som bol opäť za hviezdu.

KTO CHCE ÍŤ SO
MNOU DO ŠKOLY?

BZZZZZZ!

MOHOL BY SOM HRAŤ VO
VÁŠOM ŠKOLSKOM FUTBALOVOM
TÍME A ZÁROVEŇ KOSIŤ
FUTBALOVÝ TRÁVNÍK.

VEZMI SI MŇA. SOM HLÚPEJŠÍ
AKO KÝBEL GITU A NEMÁM
VŠETKÝCH DOMA. POTREBUJEM
SA NIEČO NAUČIŤ.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.